

Παναγία η Πορταΐτισσα, Ι.Μ. Ιβήρων

Εδόθη το προσωνόμιο τούτο στην Παναγία, επειδή είναι τοποθετημένη η ιερά εικόνα στο παρεκκλήσιο της μονής Ιβηρών που ευρίσκεται αριστερά της κεντρικής Πύλης. Η εικόνα αυτή εσώθη από τα χέρια των αιρετικών εικονοκλαστών, όταν μία χήρα γυναίκα από την Νίκαια άφησε την εικόνα στα κύματα της θαλάσσης.

Ο μοναχός Γαβριήλ ανεύρε την εικόνα και παρά τις συνεχείς προσπάθειες να τεθεί η εικόνα στο Άγιο Βήμα του καθολικού της Μονής, εκείνη έφευγε από την θέση της και ίστατο πάνω από την παλαιά πύλη της Μονής, επί των τειχών ως θυρωρός και φύλαξ της Ιεράς Μονής. Τελικώς, οι μοναχοί έθεσαν την ιερά εικόνα στο σημείο που εκείνη είχε επιλέξει. Λέγεται, μάλιστα, ότι εάν χαθεί η εικόνα από την θέση της, τότε θ' αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για την δεύτερα παρουσία του Κυρίου μας. Η Αγία αυτή εικόνα φέρει στο κάτω μέρος της σιαγόνας της Θεοτόκου μία ουλή από την μάχαιρα ενός πειρατού. Από την ουλή αυτή έρρευσε αίμα, το οποίο πηγμένο διακρίνεται και σήμερα επάνω στην εικόνα

Στην Ιερά Μονή των Ιβήρων βρίσκεται η θαυματουργή Εικόνα Πορταΐτισσα, η οποία κατά την παράδοση είναι έργο του Ευαγγελιστού Λουκά, το παλλάδιο του Αγίου Όρους και της Ορθοδοξίας. Έχει διαστάσεις 137 εκατοστά ύψος και 94 πλάτος, το δε βάρος 96 κιλά, μαζί με τα αναθήματα και τα λοιπά. στη σεβάσμια μορφή της Κυρίας Θεοτόκου διαγράφεται εναργώς μια πλούσια δέσμη ευγενών και δυνατών αισθημάτων. Η αυστηρή έκφραση του ιερού προσώπου Της, τονιζόμενη από την επιβλητική, καθηλωτική ματιά Της, προξενεί το δέος.

Αυτή η εικόνα ήταν κτήμα μιας ευλαβούς χήρας στη Νίκαια, όταν εικονομάχοι στρατιώτες την ανακάλυψαν στο σπίτι της, μπροστά απ' την οποία έκαιγε ακοίμητη καντήλα. Με την υπόσχεση χρημάτων η σώφρων χήρα πήρε μια μέρα παράταση και τη νύχτα έριξε, με το γιό της μαζί, την Εικόνα στη θάλασσα, η οποία ξαφνικά στάθηκε όρθια και έπλεε προς την Ελλάδα. Εκείνος ο γιός, για να μη τον συλλάβουν, ήρθε στη Θεσσαλονίκη και μετά στο Άγιον Όρος. Κανείς δεν ξέρει που βρισκόταν 170 χρόνια η Εικόνα, απ' το 829 που έπεσε στη θάλασσα ως το 1004 που βγήκε στην Ιβήρων.

Κάθονταν οι παλαιοί άγιοι Γέροντες της Ιβήρων και μιλούσαν περί σωτηρίας ψυχής, όταν ξαφνικά βλέπουν μέσα στη θάλασσα ουρανομήκη λάμψη, και θαύμαζαν που έβλεπαν ακόμα και τη νύχτα να λάμπη κάτι τι σαν τον ήλιο. Μαζεύτηκαν όλοι οι Μοναχοί του Όρους, και με βάρκες θέλησαν να πάνε στο περίεργο και θαυμαστό σημείο. Μπόρεσαν μόνο να διακρίνουν ότι ήταν μία εικόνα της Θεοτόκου, διότι όσο πλησίαζαν τόσο η εικόνα απομακρυνόταν. Όποτε οι Πατέρες συγκεντρώθηκαν στην Εκκλησία και ικέτευαν θερμώς τον Πανάγαθο να τους επιτρέψη να πάρουν την αγία Εικόνα. Πράγματι ο Θεός άκουσε τη δέηση τους και απήντησε ως έξης.

Έξω απ' το Μοναστήρι ασκήτευε κάποιος Μοναχός Γαβριήλ από την Ιβηρία. Ήταν απλός, αναχωρητής, αδιαλείπτως έλεγε Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλό και ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ. Η τροφή του ήταν τα βότανα του βουνού και ποτό του το νερό και μέρα-νύχτα μελετούσε το νόμο του Κυρίου. Με μια λέξη ήταν επίγειος άγγελος και ουράνιος άνθρωπος. Ενώ προσευχόταν, νύσταξε λίγο, έκλεισε τα μάτια του και βλέπει την αγία Θεοτόκο με ιδιαίτερη λαμπρότητα και του λέει " πήγαινε στο Μοναστήρι σου και πες στον ηγούμενο ότι ήρθα για να τους δώσω την εικόνα μου" μετά βάδισε στη θάλασσα, για να γνωρίσουν όλοι την αγάπη και πρόνοια που έχω στο Μοναστήρι σας. Μόλις είπε αυτά η Παναγία, χάθηκε απ' τα μάτια του Γαβριήλ.

Μετά πήγε στο Μοναστήρι, είπε το νέο και οι Πατέρες με πομπή και Θεομητορικούς ύμνους πήγαν προς την παραλία. Ο Γέρον Γαβριήλ περπάτησε λίγο στη θάλασσα και αμέσως η εικόνα ήρθε στην αγκαλιά του. Οι Πατέρες με πολλή ευλάβεια και χαρά την υποδέχτηκαν και έκαμαν ολονύκτιες αγρυπνίες και δεήσεις και Λειτουργίες επί τρία μερόνυχτα, για να ευχαριστήσουν τον Θεό και την Παναγία. Την έβαλαν στο ναό της Μονής, αλλά εκείνη έφευγε και στεκόταν πάνω από την πύλη του Μοναστηριού. Αυτό επανελήφθη πολλές φορές, ώσπου ξαναπαρουσιάστηκε η Παναγία στον Γέροντα Γαβριήλ και του λέει "πες στον ηγούμενο να παύσετε να με πειράζετε, διότι δεν ήρθα στο Μοναστήρι για να με φυλάτε σεις, αλλά ήρθα για να γίνω εγώ φύλακας και φρουρός σας και σ' αυτήν και στην μέλλουσα ζωή" και όσοι θα ζήσουν με ευλάβεια και φόβο Θεού και δεν αμελούν στην απόκτηση των αρετών, και τελειώσουν την πρόσκαιρη ζωή τους σ' αυτόν τον τόπο, ας έχουν θάρρος και να μη φοβούνται την κόλαση διότι αυτή τη χάρη ζήτησα από τον Θεό και Υιό μου και την πήρα" ως επιβεβαίωση των λόγων μου σας δίνω αυτό το σημείο, όσο βλέπετε την εικόνα μου στο Μοναστήρι σας, δεν θα λείψη απ' το Όρος τούτο η χάρις και το έλεος του Υιού μου και Θεού, (ε' 143).

Όταν τα άκουσε αυτά ο ασκητικός και θεοφόρος πατήρ Γαβριήλ έρχεται βιαστικά στο Μοναστήρι και τα αναφέρει στον ηγούμενο ο όποιος χάρηκε πολύ, συνάθροισε την αδελφότητα και διατάζει να κτισθή στην είσοδο της Μονής ειδικό παρεκκλήσιο για την φύλακα της Μονής θαυματουργόν Εικόνα.

Άπειρο είναι το πλήθος των προσκυνητών της, ιδιαίτερα τον Δεκαπενταύγουστο και τη Δευτέρα της Διακαινησίμου, οπότε λιτανεύεται και γιορτάζεται η ανάμνηση της ευρέσεως της με λειτουργία σε παρεκκλήσι της παραλίας, στο σημείο ακριβώς που την έβγαλε από τη θάλασσα ο Άγιος Γαβριήλ. Από τότε έχουν γίνει πάρα πολλά θαύματα" έχουν θεραπευθή δαιμονισμένοι κουτσοί, τυφλοί και κάθε άλλο είδος ασθενείας.

Τον παλαιό καιρό ένας οδοιπόρος ξεκίνησε από την έρημο του Αθωνος και οδοιπορώντας όλη την ημέρα, το απόγευμα έφτασε στη Μονή των Ιβήρων. Επειδή βιαζόταν, δεν μπόρεσε να μείνει. Ζήτησε μόνο λίγο ψωμί από τον πορτάρη, ο οποίος δεν του έδωσε, και νηστικός και πικραμένος συνέχισε την πορεία του προς τις Καρυές. Σε 20 περίπου λεπτά από τη Μονή κάθισε ο οδοιπόρος σε μία πέτρα να ξεκούραστη λίγο αναλογιζόμενος το γεγονός με δάκρυα και στενάζων κατά του πορτάρη. Τότε άκουσε βήματα, σηκώνει το κεφάλι και βλέπει μία σεμνή γυναίκα, που κρατούσε στην αγκαλιά της ένα παιδί.

Τον πλησιάζει και τον έρωτα με συμπονετικό ύφος: τι έχεις και κλαις; μήπως είσαι άρρωστος; Όχι, άπαντα ο οδοιπόρος, δεν είμαι άρρωστος, αλλά πεινώ «ζήτησα από τον πορτάρη των Ιβήρων λίγο ψωμί και δεν μου έδωσε». Η Γυναίκα του λέει: μη λυπάσαι, τέκνον, κατά του θυρωρού, διότι θυρωρός της Μονής των Ιβήρων είμαι εγώ. Πάρε αυτό το φλουρί, γύρισε στο Μοναστήρι και αγόρασε με αυτό ψωμί κι εγώ θα σε περιμένω εδώ. Ο οδοιπόρος πείθεται και επιστρέφει στο Μοναστήρι, βρίσκει τον πορτάρη και ζητεί ν' αγοράσει ψωμί δίνοντας και το φλουρί, που καθώς είπε του το δώρησε μια γυναίκα.

Όταν ο πορτάρης άκουσε για γυναίκα σαν να κατάλαβε, και μόλις είδε και το φλουρί θαύμασε και έσπευσε να χτυπήσει την καμπάνα να συναθροισθούν οι Πατέρες και να τους αναφέρη το συμβάν. Συγκεντρώθηκαν οι Πατέρες και μόλις άκουσαν το παράδοξο γεγονός έμειναν κατάπληκτοι. Διεπίστωσαν ότι το φλουρί που έφερε ο οδοιπόρος ήταν το από παλαιά αφιερωμένο στην Εικόνα της Πορταΐτισσας, το οποίο με πολλή ευλάβεια ξανατοποθέτησαν και πάλι προ της αγίας Εικόνας. Αμέσως όλοι μαζί πήγαν στον τόπο της εμφανίσεως της γυναίκας, 20 λεπτά απ' το Μοναστήρι προς τις Καρυές, και δεν ηύραν κανέναν. Εις ανάμνησι του θαύματος έστησαν εκεί μικρό προσκυνητάρι.

Κατά το 1960 ο Ιερομόναχος Μάξιμος Πνευματικός Ιβηρίτης ανήγειρε περικαλλέστατο ναύδριο στον τόπο εκείνο του θαύματος προς τιμήν της Πορταΐτισσας Θεοτόκου. Εδώ ερχόταν ο Γέροντας κάθε δειλινό και άναβε το καντήλι στην Εικόνα της αναπαράστασης του θαύματος κάτω απ' το δέντρο. Μια βραδιά ακούει φωνή απ' την Εικόνα: θέλω εκκλησία εδώ. Ξαφνιάστηκε, σταυροκοπήθηκε και δεν είπε τίποτα, μήπως ήταν ιδέα του. Την άλλη βραδιά πάλι τα ίδια. και τρίτη φορά ακούστηκε η φωνή και ο Γέροντας απήντησε δεν μπορώ και η Παναγία: θα σε βοηθήσω εγώ. Τότε έπιασε τον Γέροντα ένας ζήλος, άλλο πράγμα. Δυο χρόνια κουβάλησε πέτρες απ' το ποτάμι, καθάρισε τον τόπο απ' τα βάτα και τ' άγρια ξύλα, ο μάστορας δούλεψε πρόθυμα και έγινε ένα ωραιότατο εκκλησάκι που οι ξένοι επισκέπτες δεν χορταίνουν να το βγάζουν φωτογραφίες. και κάθε Κυριακή και μεγάλη γιορτή, βρέχει χιονίζει, ο Γέροντας λειτουργία μέσ' στη νύχτα μ' έναν υποτακτικό του. Εκεί δίπλα θέλει πολύ ο Γέροντας και ν' αναπαυθή αιώνια, γι' αυτό έχει ετοιμάσει από πολύ πριν τον τάφο του (ε' 133).

Ο Άγιος Βάρβαρος

Σύμφωνα με τις ιστορικές παραδοσιακές πληροφορίες, η μεγάλη σε μέγεθος εικόνα της Πορταΐτισσας, η οποία φέρει κάτω από τη δεξιά σιαγόνα τραύμα με ξηραμένο αίμα, κτυπήθηκε με το ξίφος ενός Άραβα, ο οποίος ονομαζόταν Ραχάι και ήταν αρχηγός ενός πειρατικού στόλου. Όταν ο στόλος αυτός έπλευσε στη θάλασσα των Ιβήρων, ο Ραχάι έστειλε πειρατές, να κουρσέψουν τη Μονή. Αυτοί όμως δεν μπόρεσαν να πραγματοποιήσουν την εντολή του αρχηγού τους, διότι εμποδίσθηκαν από μία Γυναίκα και γύρισαν στα πλοία τους άπρακτοι.

Όταν ο Ραχάι άκουσε τη δικαιολογία των συντρόφων του, τους ονειδισε και αμέσως έτρεξε εναντίον της Μονής κραδαίνοντας το ξίφος του. Όταν είδε την αγία εικόνα της θείας Πορταΐτισσας, με θυμό τη χτύπησε με το ξίφος του. Από την πληγή άρχισε να ρέει άφθονο αίμα, που τον περιέλουσε. Στη θέα του αίματος από το φρικτό θαύμα, άρχισε να τρέμει, «και μετανοών δια την ασέβειαν του εζήτει συγχώρησιν. Επί τοσούτον ήλθεν εις επίγνωσιν και μετάνοιαν, ώστε εβαπτίσθη και έγινε πάραυτα μοναχός και κλαίων εξομολογείτο το αμάρτημά του».

Τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής του έμεινε εμπρός στην αγία εικόνα και πρόσφερε τις υπηρεσίες του στο ναό της Πορταΐτισσας. Παρακαλούσε δε τους αδελφούς της μονής Ιβήρων, να μη τον αποκαλούν με το ασκητικό του όνομα Δαμασκηνόν, αλλά «Βάρβαρον», άξεστο, βάνουσο. Ο Άγιος Βάρβαρος τόσο πολύ πρόκοψε στην αρετή, ώστε ύστερα από το θάνατό του έδειξε σημεία αγιότητας. Μέχρι σήμερα ονομάζεται «άγιος Βάρβαρος», εορτάζει στις 15 Μαΐου. Το λείψανό του, κατά την ανακομιδή, βρέθηκε ακέραιο και απέπνεε άρωμα. Το έκλεψαν οι Λατίνοι, μαζί με χίλια άλλα λείψανα της Μονής.
Και στη Ρωσία.

Στο ναό της Αναστάσεως της Μόσχας, «που είναι ο τελευταίος ναός που είχε ανεγερθεί στη Μόσχα πριν την Οκτωβριανή επανάσταση» του 1918, και βρίσκεται κοντά στην Κόκκινη πλατεία, ήταν, καθώς λέγεται, θησαυρημένο το αντίγραφο της Παναγίας Πορταΐτισσας. Αυτό χάθηκε στα χρόνια του κομμουνιστικού καθεστώτος. Το απολεσθέν σημαντικό αντίγραφο έχει την ιστορία του...

Η κόρη του Τσάρου πασών των Ρωσσιών Αλεξίου Μιχαήλοβιτς προσβλήθηκε από βαριά ασθένεια, με αποτέλεσμα να παραλύσουν τα κάτω άκρα. Ευσεβεστάτη η πριγκιποπούλα ικέτευε την Παναγία να τη θεραπεύσει. Κάποιο βράδυ είδε στον ύπνο της την Παναγία να της λέει: -Πες στον πατέρα σου, να σου φέρει από τη μονή των Ιβήρων την εικόνα μου, την Πορταΐτισσα.

Η πριγκίπισσα ανακοίνωσε το όνειρο στον πατέρα της Τσάρο, ο οποίος έγραψε στον Οικουμενικό Πατριάρχη Ιωαννίκιο και του εξέφραζε την παράκλησή του, να μεσολαβήσει στη μονή Ιβήρων και να σταλεί η Πορταΐτισσα. Με τη σειρά του έγραψε ο Πατριάρχης στη μονή Ιβήρων και διαβίβαζε του Τσάρου την παράκληση, πρόσθετε δε και τη δική του. Επειδή οι πατέρες της μονής Ιβήρων φοβήθηκαν μήπως ο Τσάρος κατακρατήσει το πρωτότυπο και ιστορικό θαυματουργό εικόνισμα της Πορταΐτισσας, έστειλαν ένα αντίγραφο.

«Την νέαν Εικόνα ταύτην ανέθεσαν να ζωγραφίση ο ενάρετος Ιερομόναχος Ιάμβλιχος, αφού πρωτίστως άπαντες οι πατέρες ετέλεσαν αγρυπνίαν και μέγα αγιασμόν, δια του οποίου πρώτον έπλυναν την πρωτότυπον Εικόνα και έπειτα την εκ κυπαρίσσου σανίδα, επί της οποίας θα ιστορείτο η νέα. Ταυτοχρόνως παρέδωκαν εις τον ζωγράφον διάφορα άγια λείψανα, άτινα κοινοποιηθέντα ανέμιξαν με χρώματα και συνέστησαν εις αυτόν να εργάζεται νηστεύων. Κατά Σάββατον και Κυριακήν ετελείτο υφ' ολοκλήρου της αδελφότητος ολονύκτιος αγρυπνία. Συντελεσθείσης ούτω της αντιγραφής απεστάλη αυτή ως Πορταΐτισσα εις Ρωσσίαν, δια των Αρχιμανδριτών Παχωμίου, Κορνηλίου, Ιγραντίου και Δαμασκηνού, συνοδευθέντων κατά την αναχώρησιν μέχρι τινός, εν είδει λιτανείας, παρά πάντων των πατέρων, οίτινες μετά δακρύων ικέτευον την Θεομήτορα να δείξη την δύναμίν Της εκεί όπου την αποστέλλουν, δια να μη καταισχυνθή η Μονή τους».

Ολόκληρος ο λαός της πόλης της Μόσχας, με επικεφαλής «τον Πατριάρχη Νίκωνα και το Αυτοκρατορικό ζεύγος», έτρεξε να υποδεχτεί την ιερή εικόνα της Πορταΐτισσας. Όταν η ασθενής πληροφορήθηκε την απουσία όλων από τα ανάκτορα, για να προϋπαντήσουν την Παναγία, αναφώνησε: «Η Παναγία έρχεται για μένα από μακριά και όλος ο κόσμος έσπευσε σε προϋπάντησή Της κι εγώ κάθομαι στο κρεβάτι;» Αναπήδησε από το κρεβάτι, στάθηκε μόνη στα πόδια της και έτρεξε κι αυτή σε προϋπαντηση της ιερής Εικόνας. Το θαύμα είχε γίνει την πρώτη στιγμή της άφιξης της Εικόνας της Πορταΐτισσας.

Ύστερα από επιθυμία του Πατριάρχη Μόσχας και πάσης Ρωσσίας κ. Αλεξίου κατασκευάσθηκε από την Ιερή μονή των Ιβήρων δεύτερο πιστό αντίγραφο της θαυματουργικής εικόνας της Παναγίας της Πορταΐτισσας, το οποίο μεταφέρθηκε στη Μόσχα στις 13/16 Οκτωβρίου 1995, δηλαδή την ίδια ημερομηνία κατά την οποία μεταφέρθηκε πριν 347 χρόνια και το πρώτο θαυματουργό Αντίγραφο, το οποίο θεράπευσε την παράλυτη κόρη του τσάρου Αλεξίου Μιχαήλοβιτς και χάθηκε στα χρόνια της κομμουνιστικής επανάστασης. Η νέα αυτή εικόνα φέρει το όνομα «νεο-Ιβηρίτισσα» και αγιογραφήθηκε από τον Ιερομόναχο Λουκά Ξενοφωντινό σε διάστημα περίπου δύο μηνών. Μετά την παραγγελία κατασκευής της εικόνας της Παναγίας «νεο-Ιβηρίτισσης», το πρώτο

αντίγραφο επισημάνθηκε σε κάποιο μουσείο της Μόσχας. Η εικόνα τοποθετήθηκε στο παρεκκλήσι της Πορταΐτισσας, που επανακτίστηκε όπως στο παρελθόν.

Αντίγραφα της Πορταΐτισσας

«Την χάριν των ιαμάτων» δεν έχει μόνο εξ ουρανού η πρωτότυπη, η πρωτοφανέρωτη, βυζαντινή εικόνα της Παναγίας Πορταΐτισσας, αλλά και πολλά αντίγραφά της, είτε «εν πλαξί», είτε σε χαρτί απλό. Αν τα θαύματα της Παναγίας της Πορταΐτισσας, από το 1004, είναι πολλά, πάμπολλα είναι και των αντιγράφων, που βρίσκονται σε αρκετά μέρη του κόσμου, «που θαυματουργήσαν κατά καιρούς και θαυματουργούν και σήμερα», όταν βρουν στην καρδιά του χριστιανού «ζέουσας» - θερμή πίστη. Η χάρις της Παναγίας έχει επεκταθεί και σ'αυτά τα αντίγραφα και τις χάρτινες απεικονίσεις Της.

Η κανδήλα της Πορταΐτισσας αντίδοτο δηλητηρίου

Στη σεβάσμια μονή των Ιβήρων, κατά την ετήσια αγρυπνία της πανήγυρης της σεπτής εικόνας της Παναγίας Πορταΐτισσας (15 Αυγούστου), είχε κληθεί να ψάλει ο περίφημος Ρουμάνος μουσικός και καλήφωνος Νεκτάριος, ο λεγόμενος Βλάχος. Η μονή, για να τιμήσει τον επισκέπτη, όπως ήταν συνήθεια, του παραχώρησε το δεξιό αναλόγιο - χορό. Αυτό δεν άρεσε στους ψάλτες της μονής, οι οποίοι ήθελαν να επιδείξουν τη μουσική τους κατάρτιση και τις ψαλτικές τους ικανότητες. Γι' αυτό δυσареστήθηκαν. Παρακινούμενοι από φθόνο του διαβόλου, σκέφτηκαν την εξόντωση του Ρουμάνου ψάλτου. Έτσι, κάποιος από αυτούς, έρριξε δηλητήριο στο ποτό του.

Ο ευλογημένος αυτός μοναχός Νεκτάριος, μόλις αισθάνθηκε τους πρώτους πόνους από την επίδραση του δηλητηρίου, αντελήφθη τι είχε συμβεί. Οπλισμένος με ακράδαντη πίστη στο Θεό και την εορτάζουσα Παναγία Πορταΐτισσα, αμέσως έτρεξε στη θαυμαστοποιό Παναγία, που ήταν θρονιασμένη στο λαμπρό προσκυνητάρι Της, πήρε το κανδήλι Της και ήπие ολόκληρο το περιεχόμενό του και με πολύ πόνο ψυχής είπε: «Παναγία μου, σώσε με. Με δηλητηρίασαν».

Η ταχεία αντίληψη και έτοιμη βοηθός και ιατρός των νοσούντων, Κυρία Θεοτόκος, άκουσε τον πιστό δούλο Της, προσέτρεξε και τον θεράπευσε. Ο ίδιος αργότερα ομολογούσε: «Ποτέ δεν έψαλα τόσο καλά στην Παναγία, με τόσο καθαρό λαρύγγι και ψυχική διάθεση, καθώς την τραγική εκείνη αγρυπνία της σώτειράς μου Παναγίας Πορταΐτισσας».

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΑΣ

ΗΧΟΣ Α' (ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ ΠΟΛΙΤΗΣ)

ΤΗΝ ΣΕΠΤΗΝ ΣΟΥ ΕΙΚΟΝΑ ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, Η ΔΙΑ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΕΠΕΣΤΗ, ΘΑΥΜΑΣΤΩΣ ΕΝ ΤΗ ΠΟΙΜΝΗ ΣΟΥ, ΤΙΜΩΜΕΝ ΩΣ ΑΓΙΑΣΜΑ ΣΕΠΤΟΝ, ΚΑΙ ΣΚΗΝΩΜΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ ΣΟΥ ΠΙΣΤΩΣ. ΕΞ ΑΥΤΗΣ ΓΑΡ ΑΝΑΒΛΥΖΕΙΣ ΤΑΣ ΔΩΡΕΑΣ, ΤΟΙΣ ΠΟΘΩ ΕΚΒΟΩΣΙ ΣΟΙ. ΔΟΞΑ ΤΟΙΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΙΣ ΣΟΥ ΑΓΝΗ, ΔΟΞΑ ΤΗ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ ΣΟΥ, ΔΟΞΑ ΤΗ ΠΡΟΣ ΗΜΑΣ ΣΟΥ ΠΛΟΥΣΙΑ ΧΡΗΣΤΟΤΗΤΙ.